

ת"ד 5399/09/16 - מדינת ישראל נגד גטנט אייאל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 5399-09-16 מדינת ישראל נ' אייאל
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גטנט אייאל ע"י ב"כ עו"ד כפיר דור

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפני מואשם כי ביום 30.5.16 בשעה 19:00 לערך נהג ברכב מזדה ברח' שבט אשר בפ"ת והיה מעורב בתאונת דרכים בה נחבל הולך רגל קטין בשם ז' א' (להלן: "הקטין").

נטען כי בנסיבות אלה נהג הנאשם ברכב כשרישיון נהיגתו פקע ביום 16.6.14 ועקב כך גם לא היה לו כיסוי ביטוחי.

כן נטען כי הנאשם לא מסר את פרטיו לקטין, לא הזעיק שירותי הצלה למקום ולא דיווח למשטרה על קרות התאונה והזיז את רכבו ממקום התאונה לא לשם הושטת עזרה ומבלי ששוטר הורה לו לעשות כן.

הוראות החיקוק המיוחדות לנאשם:

1. נהיגה כאשר תוקף רישיון הנהיגה פקע ועברו למעלה מ- 6 חודשים מיום פקיעת תוקפו - עבירה על סעיף 10 א לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.
2. נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה על סעיף 2 א לפקודת ביטוח רכב מנוע(נ"ח) התש"ל - 1970.
3. אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה - עבירה על תקנה 144 א (2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.
4. אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים - עבירה על תקנה 144 א (3) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.
5. אי הודעה מיד על תאונה - עבירה על תקנה 144 א (4) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.
6. הזזת רכב המעורב בתאונה - עבירה על תקנה 144 (ב) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

אין מחלוקת לעניין קרות התאונה ובדבר העובדה שרישיון נהיגת הנאשם פקע.

כן הוסכם שתיק החקירה במלואו יונח בפני ביהמ"ש והצדדים יטענו טענותיהם בהתבסס על חומר החקירה.

לטענת ב"כ הנאשם, לנאשם איננה מיוחסת אשמת גרימת התאונה. לטענתו מחומר הראיות עולה כי לאחר התאונה, הנאשם יצא אל הקטין ושאל לשלומו והקטין טען אף בפני שוטר כי לא קרה לו כלום, לפיכך לא מדובר בתאונה עם נפגעים ועל כן לא הייתה על הנאשם חובה לפעול ע"פ האמור בתקנה 144 על חלופותיה.

לגבי העבירה של אי הודעה, טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם חזר למקום העבירה ונחקר שם, כך שגם אם קיימת עבירה היא ברף הנמוך.

כמו כן טוען ב"כ הנאשם כי גם אם קיימת עבירה של עזיבת מקום תאונה מדובר בעבירה לפי תקנה 145 ולא תקנה 144.

ב"כ הנאשם מודה כי הנאשם נהג כאשר רישיון נהיגת פקע, אולם טוען כי מאחר וכיום החוק תוקן ומדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, הביטוח שהיה לנאשם כן היה בתוקף.

כן טוען הסנגור כי הנאשם אף לא הוזהר בחקירתו על עבירה זו.

לפיכך טוען הסנגור יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו למעט עבירת פקיעת רישיון הנהיגה.

לטענת התביעה הנאשם הודה כי נהג שרישיון נהיגתו פקע מעל שנה ומשכך בעת האירוע לא היה לו כיסוי ביטוחי, עצם שינוי סיווג העבירה לאחר התאונה לברירת משפט איננו משנה את העובדה כי בעת התאונה לא היה לנאשם כיסוי ביטוחי, שינוי הסיווג יכול להביא לשינוי העונש שיוטל על הנאשם בלבד.

לעניין העבירות בניגוד לתקנה 144 טוענת התביעה כי בניגוד לטענת הסנגור לפיה הקטין לא נפגע, מהתעודה הרפואית רואים כי בבדיקת הקטין נמצא בראשו המטומה אוקסיפטלית מרכזית ושפשופים קלים במרפקים, כלומר הקטין נחבל בחבלה הנראית לעין.

לפיכך מדובר בתאונה עם נפגעים, בשאלה לשלום הקטין אין בכדי לצאת ידי החובה של הושטת עזרה, מה גם שמדובר בקטין בן שמונה וחצי, והנאשם לא היה אמור להסתפק באמירותיו של הקטין.

אין מחלוקת כי הנאשם לא מסר את פרטיו לקטין ולא בירר מי הם הוריו או ניסה ליצור קשר עימם.

אף אין מחלוקת כי הנאשם לא הודיע מיד למשטרה על התאונה אך בניגוד לטענת הסנגור כי חזר לאחר ששם את הוריו בגרסתו למשטרה מסר כי חזר למקום לאחר שנודע לו באמצעות חברה ששוחחה עם אימו שקרה משהו ויש במקום אמבולנס.

כמו כן אין מחלוקת כי הנאשם הזיז את רכבו שלא על מנת להגיש עזרה ומבלי ששוטר הורה לו לעשות כן, הצעת

הסנגור להמיר העבירה בתקנה 145 שעניינה נזקי רכוש בלבד, איננה שייכת לעניין מאחר ובתאונה ניזוק הקטין.

לגבי טענת הסנגור לפיה יש לבטל את האישום מאחר והנאשם לא הואשם בחקירתו במשטרה ולא הוזהר לגבי כל סעיפי האישום שיוחסו לו בכתב האישום, טוענת התביעה

כי בתיק ישנם מספיק ראיות כדי להרשיע את הנאשם גם ללא הודעת הנאשם, כך שאף אם ביהמ"ש היה פוסל את הודעתו, ניתן להרשיע את הנאשם.

כמו כן, זכותו של הנאשם לא נפגעה, הנאשם נחקר תחת אזהרה הוברה בפניו זכות השתיקה וניתנה לו הזדמנות להתייעץ עם עו"ד.

הנאשם במהלך חקירתו התגונן לא רק לגבי התאונה אלא אף לנסיבות סביב התאונה, כולל עזיבתו את המקום מבלי שהגיש עזרה לקטין.

אין באי קיום החובה להודיע לנאשם על זכותו לשמור שתיקתו כדי להביא אוטומטית לפסילת ההודיה.

לפיכך טוענת התביעה יש להרשיע הנאשם בכל סעיפי האישום.

דין

בהסכמת הצדדים תיק החקירה במלואו הונח בפני.

ראשית יש לציין כי מתיק החקירה עולה שהמדובר בתאונה בה הקטין התפרץ לכביש מאחורי רכב חונה ונפגע ע"י הנאשם, נערך שחזור לתאונה ודו"ח בוחן. עפ"י הממצאים המדובר בתאונה בלתי נמנעת ועל כן הנאשם לא הועמד לדין בגין אחריות לתאונה.

מדו"ח פעולה של השוטר משה אייל עולה כי הגיע למקום ופגש את הקטין עם הוריו, והקטין מסר לו כי נפגע ע"י רכבו של הנאשם, הנאשם שאל אותו מה קרה והקטין ענה לו שקיבל מכה בראש, ולאחר שהנאשם שמע את דבריו ברח עם רכבו מהמקום.

השוטר מציין כי בזמן שהמתין לבוחן, הגיע הנאשם למקום ומסר שעצר את רכבו לאחר ששמע מכה, הוא הלך לכיוון הקטין, הרים אותו ולא ראה עליו דם, ואז שאל את הקטין אם הוא בסדר והקטין ענה שהכל בסדר.

בהודעת הקטין לשוטר שניתנה ביום 30.5.16, אומר הקטין כי לא שם לב וחצה את הכביש בריצה ורכב פגע בו, הנהג שאל אותו מה קרה והוא השיב שהכל בסדר והנהג נסע והוא החל הביתה וסיפר לאביו מה קרה.

בתשובה לשאלת השוטר ציין הקטין כי קיבל מכה בראש וביד.

מתעודה רפואית שניתנה לקטין ע"י ד"ר רמה שוורץ ממיון שניידר ביום 30.5.16, עולה כי בבדיקה גופנית של ראש ומרפס נמצאה המטומה אוקסיפטלית מרכזית (בסיכום צוין חבלת ראש קלה) ובבדיקה של הגפיים נמצאו שפשופים קלים במרפקים.

בחומר החקירה נמצא "טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו - בטרם חקירה", עליו חתם הנאשם ביום 30.5.16.

הנאשם בחקירתו ביום 30.5.16 טען כי בעת שנסע בכביש הקטין קפץ לכביש בין הרכבים ונפגע מרכבו, הנאשם ירד מהרכב, הרים את הקטין בדק אותו פיזית וראה שהכל בסדר, גם הקטין אמר לו שהכל בסדר. מאחר שראה שלא קרה לקטין כלום נסע לביתו.

לאחר מכן אמו התקשרה לחברה שאמרה לה שקרה משהו ויש במקום התאונה אמבולנס, ומאחר שהוא הבין שזה קשור אליו הוא חזר למקום, ניגש לשוטרים ואמר שהוא מעורב בתאונה ושהקטין אמר שהכל בסדר.

זאת פעם ראשונה שהוא מעורב בתאונה ולא ידע מה לעשות.

בשימוע בדבר פסילה מנהלית של רישיון נהיגה בפני קצין המשטרה רפ"ק רם שלום, טען הנאשם, שהקטין אמר לו שהוא בסדר, וכי הוא לא ידע שצריך לחכות להזמין שוטרים או מד"א.

כאמור אין מחלוקת כי רישיון נהיגתו של הנאשם פקע, אלא שטוען ב"כ הנאשם כי מאחר וכיום מדובר בבירור משפט אין בעבירה כדי לבטל את הכיסוי הביטוחי.

צודק ב"כ הנאשם. כיום מדובר בעבירת ברירת משפט ועל כן על פי סעיף 5 לחוק העונשין מאחר החוק תוקן טרם שניתן פס"ד חלוט יש להחיל על הנאשם את החיקוק המקל, ועל כן בעת מתן גזה"ד בשיקולי הענישה יש להתחשב בכך שסעיף העבירה תוקן לקולא, אולם אין בכך כדי לשנות את המצב העובדתי ולפיו בעת ביצוע העבירה החוק טרם תוקן ועל כן בעת ביצוע העבירה לא היה כיסוי ביטוחי לנאשם והעבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, אכן נעברה.

ביחס לעבירות המיוחסות לנאשם מכוח תקנה 144 לתקנות: אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה; אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים; אי הודעה מיד על תאונה והזזת רכב המעורב בתאונה.

לגבי העבירה של אי הודעה מיד למשטרה, הנאשם לא כפר כי לא הודיע למשטרה על התאונה וכפי שצוין בהודעתו לשוטרים "לא ידעתי מה לעשות" (שורה 30 להודעת הנאשם מיום 30.5.16), וכפי שטען בשימוע "לא ידעתי שצריך לחכות להזמין שוטרים או מד"א".

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עזב את המקום מאחר והיה צריך לשים את הוריו ולאחר מכן חזר למקום, אולם לא מצאתי תימוכין לטענה זו בחומר החקירה, מהודעת הנאשם לשוטרים עולה כי הוא חזר למקום רק בעקבות שיחה שניהל אימו על חברה אשר סיפרה לה כי במקום התאונה נמצא אמבולנס.

לגבי העבירות של אי הגשת עזרה ואי מסירת פרטים, ב"כ הנאשם טען כי בכך שהנאשם שאל לשלומו של הקטין והקטין מסר לו שהכל בסדר, בכך מילא את חובת בהגשת עזרה ומאחר שהקטין מסר שהכל בסדר אזי לא מדובר בתאונה עם נפגעים ועל כן לא קמה לנאשם החובה למסור את פרטיו.

כאמור מהתעודה הרפואית שהוגשה בהסכמה עולה כי הקטין סבל בעקבות התאונה מחבלת ראש קלה ופצעי שפשוף קלים במרפקים, לפיכך תמוהה בעיניי טענתו של הסנגור לפיה ראו במיון שאין חבלה.

תקנה 144 היא עבירה מסוג אחריות קפידה, המטילה נטל על הנהג המעורב להוכיח כי עשה כל מה שהוא מצווה לעשות בהתאם לתקנה. מחדלו - מהווה עבירה.

תקנה 144 שמה דגש על חובות "עשה" המוטלות על כל נהג המעורב בתאונה ללא צורך בהוכחת מודעות כי נפגע אדם.

בפועל, ועפ"י תיעוד רפואי, אני קובעת כי היה פגיעה(אלא שהמדובר ברף מינורי אשר לא הצדיק טיפול - הומלץ על מנוחה בלבד!).

אכן הקטין אמר לנאשם מיד לאחר קרות התאונה שהכל בסדר, אולם יש להדגיש הנפגע איננו אדם בגיר או אדם הקרוב לבגירות אשר יש להתייחס לאמירתו ללא היסוס.

הנפגע בתאונה היה קטין אשר טרם מלאו לו 9 שנים.

חובת זהירות של נהג כלפי ילדים היא אף חובת זהירות מוגברת.

הנאשם אינו חולק כי פגע בקטין וכי הקטין נפל, לפיכך על הנאשם היה לנקוט ביחס לדברי הקטין משנה זהירות ולא להסתפק בדבריו, אלא לדאוג לכל הפחות ליצור קשר עם הוריו כדי שיוברר מצבו של הקטין בטרם יעזוב את המקום וישאיר ילד קטן לאחר פגיעה ממכונית לנפשו.

כאמור תקנה 144 איננה דורשת יסוד נפשי של ידיעה, כדי שאדם לא יישא באחריות לפי תקנה זו עליו להוכיח כאמור בס' 22(ב) לחוק העונשין כי עשה ככל אשר ניתן כדי למנוע את העבירה.

בכך שהנאשם הסתפק רק באמירתו של הקטין ולא טרח לבצע בירור מעמיק יותר ומושכל יותר לגבי מצבו של הקטין, יש משום עצימת עיניים לגבי מצבו של הקטין ואין בהסתפקות בדבריו של הקטין כדי להיכנס לגדר הסייג של "עשיית כל אשר ניתן כדי למנוע את העבירה".

הנאשם - נער צעיר הנעדר השכלה רפואית, אמור להבין כי פגיעה יכולה להיות גם פגיעה פנימית אשר איננה נראית לעין.

בנוסף לכך יש לציין את החבלות אשר נמצאו על גופו של הקטין בבדיקה במיון, ואשר אין מחלוקת לגביהם, מדובר

בחבלת ראש ובשריטות אשר ניתן להבחין בהן בהסתכלות חיצונית ואם אכן הנאשם בדק את הקטין כטענתו, היה עליו להבחין בהן.

על כן אין ספק שבמקרה דנן נעברו העבירות של אי הגשת עזרה ואי מסירת פרטים לפי תקנה 144 כאמור בכתב האישום.

לגבי הזזת הרכב לאחר שהיה מעורב בתאונה גם לעניין זה אין מחלוקת כי הנאשם הזיז את רכבו שלא על מנת להגיש עזרה לנפגע או לאחר ששוטר הורה לו לעשות כן.

ב"כ הנאשם סבר כי אם קיימת עבירה של עזיבת מקום התאונה אזי היא לפי תקנה 145 לתקנות התעבורה.

תקנה 145 עוסקת ב"נוהג רכב המעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, או ברכוש אחר", כאמור בתאונה בה היה מעורה הנאשם לא הייתה פגיעה ברכב או ברכוש מי שנפגע הינו הקטין ועל כן משהזיז הנאשם את רכבו לאחר התאונה עבר על עבירה לפי תקנה 144 (ב) לתקנות ולא לפי תקנה 145 לתקנות.

ביחס לטענתו של ב"כ הנאשם לפיו יש לבטל את סעיפי האישום על פי תקנה 144, מאחר והנאשם לא הוזהר לגביהם בחקירתו.

אין חולק כי הנאשם הוזהר לגבי זכותו לשמור על זכות השתיקה ועל זכותו להיוועץ עם עו"ד לפני חקירתו - כאמור בתיק החקירה שהוגש בהסכמה נמצא טופס ידוע בדבר זכויות אלו חתום ע"י הנאשם.

השאלה הנשאלת היא האם בכך שהנאשם לא הוזהר לגבי החשדות בעבירות על תקנה 144 יש כדי להביא לביטול האישומים בעבירות הנ"ל.

מקורה של החובה להזהיר חשוד בדבר החשדות המיוחסים לו ובדבר זכותו לשמור על זכות השתיקה מקורה ב"תקנות השופטים" האנגליות, ובהמשך עוגנה חובה זו בסעיף 28(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים). יחד עם זאת, לטעמי, אין באי קיומה של הוראה זו כדי להביא אוטומטית לפסילתה של הודיה וקל וחומר לביטול האישומים, במיוחד במקום בו ישנם ראיות נוספות מלבד הודעת הנאשם, כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם.

שאלה זו נדונה בביהמ"ש העליון בע"פ 1382/99 דוד בלחניס נ' מדינת ישראל, שם קבע כב' הש' אילן כי:

"זכות היסוד היא החיסיון מפני הפללה עצמית שממנו נגזרת זכות השתיקה (ראה קדמי "על הראיות" חלק א' עמוד 14 והאסמכתאות המובאות שם. על ההבדל בין הזכות להמנע מהפללה עצמית לבין זכות השתיקה ראה בג"צ 6315/95 6836/95, יוסף חכמי נגד דוד לוי, תקדין עליון כרך 97(2) ע' 202).

זכות השתיקה בשלב החקירה מוצאת את בטויה החקיקתי בהוראות סעיף 2(2) לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות), הפוטרות את הנחקר מלהשיב תשובות מפלילות וכן בסעיף 47(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש) הפוטר אדם מלמסור בעדות ראייה שיש בה משום הודיה בעבירה שהוא מואשם בה או עשוי להיות מואשם בה.

הזכות באה לידי ביטוי חקיקתי גם בחקיקה מאוחרת יותר, דהיינו בסעיף 161 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב 1982 הקובע את זכותו של נאשם להמנע מלהעיד במשפטו (אך דוקא על ידי מעשה חקיקה זה חל כרסום מסוים בזכות השתיקה שכן השתיקה במשפט עצמה קבלה ערך ראייתי בסעיף 162 לאותו חוק).

אין זכות יסוד להיות מוזהר תוך נקיבת סעיף עבירה כלשהו.

האזהרה אינה אלא כלי לודא שהחשוד מודע לזכותו לשתוק. היא הוכנסה למשפט ארצנו דרך "תקנות השופטים" באנגליה ועד לחקיקת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) תשנ"ו-1996 (להלן חוק המעצרים) לא היתה לה כל עיגון בחקיקה. בחוק האמור האזהרה אמנם קבלה עיגון חקיקתי בסעיף 28(א) הקובע חובה לתת לאדם המועמד למעצר הזדמנות להשמיע את דברו לאחר שהוזהר שאינו חייב לעשות כן וכל אשר יאמר יוכל לשמש כראיה נגדו. אף סעיף זה אינו מזכיר חובה לציין סעיף עבירה במסגרת האזהרה.

הפרת תקנה מתקנות השופטים לא מביאה אוטומטית לפסילת ההודייה. אי קיומן נמנית בין יתר השיקולים ששוקל בית המשט, כשהוא דן בשאלת קבילות ההודייה. (קדמי "על הראיות כרך א' ע' 47 והאסמכתאות המובאות שם בהערת שוליים 80). אינני חושב שהלכה זו שונתה עקב חקיקת סעיף 28(א) לחוק המעצרים, הדין באזהרה לפני מעצר, שכן בין כה וכה התייחסה הפסיקה לאזהרה כ"חובה" (ראה קדמי בספרו הנ"ל ועמודים 48, 49).

בודאי שלא מדובר בזכות יסוד שיותר עליה אינו מועיל, ואשר מביא לפסילת

הראיה אפילו הסכים הנאשם להגשתה חוק יסוד כבוד האדם וחירותו לא שינה בענין זה דבר.

כב' הש' קדמי הוסיף בפסה"ד הנ"ל:

"כפי שציין חברי, אין האזהרה מהווה נושא לזכות יסוד חוקתית; והחובה שהוטלה בהקשר זה על הקצין הממונה בסעיף 28 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), נועדה להבטיח את עמידת תשובת החשוד במבחן הקבילות.

ההוראה שבסעיף 28 הנ"ל אינה מתייחסת לתוצאות הכרוכות באי מילויה; ו"מעמדה" של חובת האזהרה נותר כשהיה: שיקול בין יתר השיקולים בדבר עמידתה של הודיית חוץ במבחן הקבילות. (ראו: ע"פ 161/77, לד(1) 328, זוהר; ע"פ 277/78, לא(1) 301, טוביהו).

שנית, אי התאמה בין העבירה נושא האזהרה לבין העבירה נושא האישום, נימנה אף הוא בין השיקולים ששוקל בית המשפט לענין עמידת ההודייה במבחן הקבילות; כאשר, ככלל, הטענה בהקשר זה הינה טענת "פיתוי" - מכוון - למסירת הודייה בעבירה קלה. חשוד אינו קונה לו זכות לאישום בעבירה נושא האזהרה; וכל עוד אין הנקיטה בעבירה קלה במסגרת האזהרה מהווה "אמצעי חקירה פסול", אין לה השלכה על קבילותה של ההודיה (ראו: ע"פ 581/75, ל(2) 40, אמר).

ברוח דברים אלו פסק כב' הש' המר ע"פ (מחוזי ת"א) 70062/08 מדינת ישראל - מע"מ ומס קניה ת"א נ' אלכסנדר סבקו:

"שכן 'האזהרה אינה אלא כלי לוודא שהחשוד מודע לזכותו לשתוק' (פס"ד בלחניס). הרציונל העומד בבסיס האזהרה

הינו העמדת הנחקר על זכותו לחיסיון מפני הפללה עצמית, היינו: לא לומר דבר העלול לשמש ראיה נגדו בהליך הפלילי. ברם, "אין זכות יסוד להיות מוזהר תוך נקיטת סעיף עבירה כלשהו" (שם). נדחתה טענתו של המערער בלחניס, נגד קבילות הודאה שבה הוזהר בשל חשד לגרימת חבלה חמורה, כאשר בכתב האישום הואשם, בסופו של דבר, בנסיון רצח. המערער עצמו לא טען כי היה מתנהג אחרת אילו הוזהר במפורש בנסיון לרצח. גם ויינשטיין, בענייננו, לא טען כי היה נמנע מלומר את אשר אמר, אילו ידע במדויק את תיאור או סעיף העבירה."

ובע"פ (מחוזי ת"א) 71758/04 אברהם רמי קדר נ' ברוריה שויצר:

"ניסוח כתב האישום, בחירת העובדות הנטענות בו וסעיף החיקוק - הם בסמכותה של התביעה הכללית. לא יתכן שסמכותה של התביעה הכללית תוגבל על-ידי נוסח האזהרה או סעיף העבירה שנבחר על-ידי כל שוטר או חוקר זוטר בתחילתה של החקירה. מטבע הדברים שלב החקירה, כשמו כן הוא, שלב מוקדם הנועד לחקירת העובדות, דהיינו: גילויין וביורון. רק לאחר הצטברות מלוא הנתונים ניתן לשקול מהו סעיף האישום הראוי".

מן האמור עולה, כי הזכות של נאשם להיות מיועד באופן ספציפי בדבר העבירות המיוחסות לו, איננה זכות העומדת בפני עצמה, אלא היא מהווה אמצעי נוסף להעמיד את הנאשם על זכותו שלא להפליל את עצמו.

משאין מחלוקת כי הנאשם הוזהר בדבר זכותו שלא לומר דבר, ואף ניתנה לו האפשרות להיוועץ עם עו"ד טרם תחילת החקירה, ומאחר ובחקירתו הנאשם אף התייחס ומסר את גרסתו בכל הנוגע לעזיבתו את מקום התאונה ולאי הגשת עזרה לקטין, לאור זאת, אינני מקבלת טענה זו של ב"כ הנאשם ואינני סבורה כי על יסוד האמור, יש לבטל את האישומים בגין העבירות הנ"ל.

לפיכך הריני קובעת כי בראיות אשר הונחו בפניי ד"י כדי להוכיח את הנטען בכתב האישום.

סוף דבר, הריני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ח, 03 מאי 2018, במעמד הצדדים